

Slavko Mihalić

CSAK A BORHOZ NEM NYÚLUNK

Az idő minket folyton megelőz.
 Ócska csészán robog egyedül, üveges szemmel;
 látszik: nem tudja, hol van, mit csinál.
 És valahányszor elrobog, mi felvidulva
 veszünk elő egy ócska harmonikát, még ócskább kártyapaklit,
 és jól mulatunk valami erdőszélen,
 valami árokszélen, valami temetőszélen;
 mikor az idő odébbáll, és szabadnak érezzük magunkat,
 nem érdekelnek rongyaink, nem érdekel az évszak.
 Madarakkal barátkozunk, mert ők is köpnek az időre,
 tüzet rakunk leves gyümölcscsel teli fekete üstök alatt.
 Csak a borhoz nem nyúlunk, nem, a borhoz soha,
 nehogy kijózanodjunk, nehogy ránk esteledjék.

AZ ÓSZINTESÉG BIRODALMA

A kékségből angyalok potyogtak; szelíd
 iszákosok.
 Így született az új sereg, valahány
 költő,
 ki szégyenli tollát, és hallgatagon
 megy el
 hajdani lakhelyei előtt.

Angyal vagy-e te is, ki álmodhan
 mosolyogsz
 egy korhadt padon a smaragdzöld
 park közepén;
 minek nekünk a házak; a világ
 kitérül újra,
 és már minden víz borrá változott.

Az emlékek túl magasan lebegnek;
 az erény helyébe idelent szerelem lép
 egy vén padon, egy lombbugasban,
 a mohán,
 hol újjáépül az őszinteség
 birodalma.

Ki angyal közülünk valóban, nem tudja
senki már;
imádkozzunk ezért a csillagokhoz,
fákhoz, utakhoz,
hosszú csókokhoz, melyekben elmerül
az önzés.
És többé senki sem lesz elveszett.

KÜLÖNBEN SEMMI ÉRTELME AZ EGÉSZNEK

Mondják: a bölcsőben kezd haldokolni az ember
Szerintem halottaiból támad fel
És egyre elevenebb lesz
Kinyílik sokszínű szeme
A keze a nyaka és többi testrésze működni kezd
Végül sorra kerül az is amit bensőségnek
nevezünk
Valójában senki sem látta
Ám ez nem jelenti azt, hogy nincs is – ügyesen bújjik
a gyilkosok elől
Az élet az a kis valami a szappanhab-páncél alatt
Csak mondd hogy semmi
Fújj bele
Kicsit kisebb lesz tévedésed
De a halott ember újra visszatér
Különbén semmi értelme az egésznek

KESKENY ÚT

Írod: csönd,
és nem mondod: a megölt
nyelv hallgatása.
Aki megy, nem tudja,
megérkezik-e.
Vezet-e odáig
az utca.

A kapuk kalickákba
nyílnak.
Az ágy polip,
a tányér
fekete özvegy.
Búvóhelyek
támadnak mindenütt.

Azt hiszed,
magadat is csak
kitaláltad.
Nincs bizonyíték
a világra.
Isten elhalasztja
a döntést.

MINDENNAPI ÉLET

Mindennapi élet, micsoda ármítás
A jelentéktelen életet értik alatta
Az ember aki kozmikus kertjében
csillagszilánkokat ültet
Kora délután amikor mások
szoktatják magukat a halálhoz
És kezét nem köti meg az ablakán
beleső szomszéd
Ócska biciklit javít ami soha
nem fog szárnyra kelni
Ellenőrzi a hűtőszekrényt
ahol kincseit őrzi
a következő világvégeig

Mindennapi élet, a bűnös élete
Őtkor ébresztő kisebb sortűzekkel
Fél hatkor villamosra szállni, megölni
a kalauzt, egy kiskorút megerőszakolni
Hatkor indulás a műhelybe
világot hamisítani
Felszámolni a kapcsolatokat
Létrát tartani ügyesebb tolvajoknak
Nem engedni a zsákmányosztáskor
Kettőkor kellő körültekintéssel haza

Mindennapi élet, a tulajdonnevek eltörlése
rejtjelek megdicsőülése
Tudom hogy nem tudok semmit és nincs már
szükségem senkire
Csak apró édes dolgaimra
idegen ujjnyomok nélkül
és saját késemre a torkomon
Kitartóan lopkodni az ékeket
az ég oszlopai alól
Másolatainkat és azok másolatait türelmesen
felkészíteni a világ újrafelosztására
Ezúttal hamis érzélgősség nélkül
Ezúttal ízről ízre

Csordás Gábor fordításai

Claude Karnoouh

ÚTI BENYOMÁSOK

Déva Mária fordítása

„A megismerés az egész élet tanulmányozása, s igen jó fej kell hozzá, hogy a dolgok lényegét ne takarja el előlünk a divat, mely ebben az országban ma teljesebben a kezében tart minden igazságot, mint valaha is.”

(Stendhal: EGY UTAZÓ EMLÉKIRATAI)

1. Séták Bukarestben

Van-e olyan főváros Európában, mely első látásra kevésbé vonzó Bukarestnél? Nem lévén nagy utazó, nem merem állítani, hogy nincs. De ha azokhoz a városokhoz hasonlítom, amelyeket már ismerek, az elszietettnek tűnő állítást szinte bizonyosan meg kell erősítenem. Valóban, a történelmi Bukarest, vagy legalábbis az, ami 1973-ra, néhány évtizedes balkáni szocializmus után megmaradt belőle, nem csábít városnéző csavargásra. Először is kedvét szegi a neofita turistának – bár a későbbiekben meglátjuk, milyen előnye származik ebből –, hogy nem kapni város térképet. Első ízben elveszetteknek érzi hát magát az ember, annak ellenére, hogy a szívélyes járókelők közül sokan értik a francia, a német szót, a fiatalabbak pedig az angolt, s magától értetődő figyelmességgel igazítják útba a kérdezősködőt. A város különössége nem az üzletek kirakatainak szálnalmas látványában mutatkozik meg; erre a várost már megjárt párizsi barátok jó előre figyelmeztettek. A különösség a szemmel látható és a csak éles szem-